

Η ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΒΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΠΟΛΛΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Τι γράφει σ' ένα άρθρο του ε δόκτωρ Φ. Α. Κριού. Η έλλειψις των γυναικικών ύστερ' από 60 χρόνια. Πώς δέν θά υπάρχουν πειά γεροντοκόρες. Η πολυγαμία και η πολυανδρία τής εποχής μας. Γ'α γεροντοπαλληκάρα του μέλλοντος, κτλ. κτλ.

Ν πιστέψουμε τὸ δόκτωρ Φ. Α. Κριού, καθηγητὴ τῆς Βιολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου, μὰ καινούργια σιμφορὰ ἀπειλεῖ τὸν δικτυχιμένον κόσμον. Ἐπιτυχῶς ὅμως τὸ τρομερὸ αὐτὸ γεγονός δέν πρόκειται νὰ συμβῆ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Θὰ ἔσπασει ὕστερα ἀπὸ καιρὸ μ' ἄλλα τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματά του...

Ὁ Ἄγγλος βιολόγος σ' ἓνα περιοδικόαστο ἄσθρο τὸν ποῦ δημοσιεύθηκε σὸ τελευταῖον τεῦχος τῶν «Γατρικῶν χρονικῶν» τοῦ Λονδίνου, μὰς ἀπαυτοῦσε βλεπόντις ἡλικίας ἐπιστήμονες, ὅτι τὰ ἔργοναζία τῶν σημερινῶν νέων, ὅταν θά μεγαλώσουν και θά φτάσουν κ' αὐτὰ σὲ ἡλικία γάμου, δέν θά μποροῦσιν νὰ βροῦν μιά γυναίκα γιὰ νὰ τὴν παντρευτοῦν! Καί ἔχετε γιὰτι; Γιατί ὕστερα ἀπὸ 60 χρόνια περίπου θά ἔπαρχη μεγάλη ἔλλειψις γυναικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμῳ!...

Ὅριστε τὰ ἴδια λόγια τοῦ καθηγητοῦ Κριού: «Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ πιστεύουν ὅτι ἡ σημερινὴ ἰσοροπία — ὅσο κ' ἂν εἶνε κατὰ προσέγγισιν — μεταξὺ τῶν ἐνῆλικῶν τῶν δύο φύλων, πρέπει ν' ἀποδοθῆ σὲ ἴσο ἀριθμὸ γεννήσεων ἀρρένων και θηλέων. Δέν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ... Ἡ στατιστικὴς μὰς ἀποδεικνύουν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Βλέπουμε δηλαδὴ ὅτι γεννιοῦνται περισσύτεροι ἀρρένεσ ἀπὸ θήλεισ. Πὼς ἐξηγεῖται τότε ὁ κατὰ προσέγγισιν ἴσος ἀριθμὸς τῶν ἐνῆλικῶν τῶν δύο φύλων ποῦ μὰς παρουσιάζουν ἡ σημερινὴς στατιστικὴ; Ἡ ἐξήγησις εἶνε εἰκόλη. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποῦ γεννιοῦνται, τὰ περισσότερα ποῦ πεθαίνουν εἶνε τ' ἀρσενικά. Τὰ ζοριότα δηλαδὴ παρσιάζουν περισσότερη ἀνοχη κατὰ τὴ βρεφικὴ ἡλικία και γι' αὐτὸ βλέπομε ἀκόμη ὅτι ἡ γυναίκες ἔχουν και μιά σχετικὴ μαζοροβιότητα. Κι' ἀλήθεια, σὲ 100 γυναίκες 80 χρόνων ἀντιστοιχοῦν σήμερα 55 ἀνδρες τῆς ἴδιας ἡλικίας. Αὐτὴ ἡ διαφορά ὠστόσο δέν θά ἐξακοιμῆθῃ νὰ ἐπαρχη και σὸ μέλλον. Δέν θά ζοῦν μόνο ἡ γυναίκες πολλὰ χρόνια. Θά ζοῦν κ' οἱ ἀνδρες. Καί δέν θά εἶνε μονάχα ἴσοι στὸν ἀριθμὸ μὲ τῆς γυναίκες, ὅπως εἶνε στὴν ἐποχὴ μας, ἀλλὰ θά εἶνε περισσότεροι.

Ἡ παιδοκομία στὰ χρόνια μας ἔχει σημεῖώσει μιά τεραστία πρόοδο, ἡ ὁποία θά ἐξακοιμῆθῃ νὰ παρουσιάζη ἐκπληκτικὰ θαύματα και σὸ μέλλον. Ἡ προφύλαξις κ' ἡ ἀνατροφή τοῦ βρεφούς ἔχει γίνῃ σήμερα ὀλόκληρη ἐπιστήμη. Ἡ θνησιμότης λοιπὸν τῶν παιδιῶν ἔχει περιορισθῆ σ' ἓνα πολὺ μικρὸ ἀριθμὸ και μέσα σὲ μιά ἡ διὰ γενεῆς, ἂν δέν ἐκλείνη τελείως, θά παρουσιάζη ἓνα ἀσημαντὸ ποσοστὸ, ποῦ δέν θά ὑπερβαῖν τὸ 1 ἢ τὰ 2 οιο!

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θά πάθουν πειά νὰ πεθαίνουν τ' ἀρσενικά παιδιὰ κ' ἔπομένως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνῆλικῶν ἀρρένων, ὕστερα ἀπὸ 60 χρόνια περίπου, θ' αἰχῆθῃ σ' ἐκπληκτικὸν ἀριθμὸ, γιατί, ὅπως βλέπομε σήμερα, γεννιοῦνται πολὺ περισσότερα ἀρρένεσ ἀπὸ θήλεα...

Τι θά συμβῆ τότε; Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι γίνεται σήμερα. Στὴν ἐποχὴ μας ἡ γυναίκες εἶνε περισσότερες και γι' αὐτὸ παρατηρεῖται τὸ πασιγνοστὸ κωνήγι τοῦ σύζυγου... Ὑστερα ὅμως ἀπὸ 60 χρόνια ἡ γυναίκες θά εἶνε... σπάνεις κ' οἱ ἀνδρες τότε θά τῆς βλέπουν μόνάχα στὰ ὄνειρά τους! Εἶνε καιρός, βλέπετε, ν' ἀντικατασταθῇ πειά τὸ «βασιλοπούλο τοῦ παραμυθιοῦ» μὲ μιά «βασιλοπούλα»... Δέν ἔχομε ἔσχασι δέβαια ἀκόμη, ὅτι ἐδῶ και λίγα χρόνια, πολλοὶ Ἑνωσπιστοὶ κοινωνιολόγοι μὲ πολιτικὰ ἄσθρα στῆς καθημερινῆς ἐφημεριδῆς, θέλησαν νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου στὸν ἐκπληκτικὸ ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν, ποῦ ἦσαν ὑπογερομένεις νὰ μείνουν γεροντοκόρες σ' ὅλη τους τὴ ζωῆ. Μόλις εἶχε τελειώσῃ τότε ὁ παγκόσμιος πόλεμος και τὸ κάθε κράτος μετροῦσε μὲ τρόπο τοῦς νεκροῦς του...Ὁ ἀνδρες ἦσαν λίγοι... Τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ λοιπὸν; Οἱ ἐπιστήμονες ἀρχισαν νὰ συζητοῦν σοβαρά, ἂν δέν ἔπρεπε νὰ εἰσαχθῇ ἓνας εἰδικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν πολυγαμία σ' ὅλες τῆς χώρες, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ δοθῇ ἔτσι μιά λύσις στὴν ὑπερπληθῆρα τῶν γυναικῶν. Μόνον στὴν Ἀγγλία, παραδειγματὸς χάριν, ἔφτασαν στὰ 2 ἐκατομμύρια ἡ γυναίκες ποῦ δέν θά μποροῦσαν ποτέ τους νὰ βροῦν ἓνα σύζυγο, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο, ὅτι οἱ σύζυγοι αὐτοὶ εἶχαν πέσει ὅλοι τους στὰ πεδία τῶν μαζῶν. Ἐ-

τεῶς ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ, ἡ ἰσοροπία μεταξὺ τῶν δύο φύλων μποροῖμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποκατεστάθῃ σχετικῶς. Μὰ ἂν ἡ προφητεῖες τοῦ δόκτωρος Κριού ἀποδειχθοῦν ὡς ἀληθινῆς, πρῶτα ποῦ εἶνε δέβαια, γι' αὐτὸ ὁ Ἄγγλος βιολόγος στηρεῖται ἀπάνω σὲ στατιστικὴς και σὲ ἀνάνθιστες ἐπιστημονικὴς παρατηρήσεις, οἱ ἔργονοι τῶν σημερινῶν νέων, ὕστερα ἀπὸ 60 περίπου χρόνια, θ' ἀρχίσουν κ' αὐτοὶ νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν «πολυανδρία», ὅπως συζητούσαμε ἐμεῖς ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο γιὰ τὴν «πολυγαμία»... Κι' ἡ πολυανδρία τότε, δίχως ἄλλο, θά γίνῃ ὁ ζοριότερος κοινωνικὸς θεσπὸς κάθε χώρας, ὅπως εἶνε σήμερα σὲ μερικὸς λαοῦς.

Ὁ δόκτωρ Κριού μὰς πληροφορεῖ σχετικῶς ὅτι ἐπάρχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸν κόσμῳ διὰ εἶδη πολυανδρίας. Στὰς Ἰνδίας, παραδειγματὸς χάριν, ἐπάρχει μιά θεοσεβτικὴ ἀρεσις, ποῦ ἐπιτρεῖται σὲ μιά γυναίκα νὰ ἔχη πολλοῦς ἀνδρες, δίχως αὐτοὶ νὰ ἔχουν μεταξὺ τοῦς καινῆνα δεσπὸ συγγενείας. Τουναντίον, σὸν Θιβέτ, ἡ γυναίκα εἶνε σύζυγος ὀλων τῶν ἀδελφῶν μιάς οἰκογενείας!

Σήμερα ἡ πολυανδρία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θιβέτ κ' ἀπὸ μερικὴς ἄλλες ἰνδικῆς ἀρέσεις, βασιλεύει στῆς περιοχῆς τῆς Κασμῆρ και τῶν Ἰμαλαίων, σὲ μερικὰ μέρη τῆς νήσου Κεϋλάνης και τῆς Νέας Ζηλανδίας, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὴν Ἀφρικὴ και σὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀλεντίνων. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ μερικὸς ἔθνολόγους μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἄλλοι ἰσοστηρεῖσιν ὅτι αἰτία τῆς πολυανδρίας στὸς λαοῦς ποῦ ἀναφέρωμε, εἶνε ἡ φτώχεια κ' ἡ παιδοκτομία τῶν γυναικῶν. Ἡ γυναίκες δηλαδὴ τῆς Νέας Ζηλανδίας ἢ τῶν νησιῶν ποῦ ἀποτελοῦν τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀλεντίνων, πνίγουν τὰ θηλεὰ παιδιὰ τους, γιατί θεωροῦν ὅς μεγάλη σιμφορὰ σὲ μιά οἰκογένεια τὰ ζοριότα. Ἐστὶ δημονογεῖται μιά τρομερὴ ἔλλειψις γυναικῶν, ἡ ὁποία φέρονε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ θεσπὸ τῆς πολυανδρίας. Ἄλλοι ὅμως ἔθνολόγοι παραδέχονται ὅτι ἡ πολυανδρία εἶνε ἓνα χαρακτηριστικὸ ἔθιμο τῶν προτογόνων λαῶν κ' ὅτι εἶνε ἓνα στάδιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ περάσῃ κατ' ἀνάγκη... ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπινοῦ γένους!

Ὅσο τότε γιὰ τὴν πολυγαμία, ἦταν πάντα κ' αὐτὴ ἓνα χαρακτηριστικὸ ἔθιμο τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τὰ παύοιχα χρόνια. Οἱ Μωαμεθανοὶ (και Μωαμεθανοὶ δέν εἶνε μόνάχα δέβαια οἱ Τοῦρκοι) μποροῦν νὰ παντρευτοῦν 4 γυναίκες. Ἐνας πάλι Ἰνδός, ποῦ ἀνῆκει σὲ μιά ἀνωτέρα κοινωνικὴ τάξι, ἔχει τὴν ἀδειά ἀπὸ τῆς θεοσεβτικῆς του νὰ παντρευτῆ 100 γυναίκες!...

Ἡ πολυγαμία ὠστόσο ἔχει καταγοηθῆ σήμερα μὲ ἀσπληροῦς νόμους σὲ μερικὰ μωαμεθανικά κράτη. Μὰ ἐξακοιμῆθῃ νὰ βασιλεύῃ σὲ πολλῆς μέρης τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀυστραλίας και τῆς Πολωνίας. Μὴ ξεχνάμε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῶν παλαιῶν βιβλικῶν χρόνων ἦσαν κ' αὐτοὶ πολύγαμοι κ' ὅτι σὲ μερικὴς περιπτώσεις τοῦς ἐπέβαλε τὴν πολυγαμία ὁ Μωσαϊκὸς νόμος! Μὰ μήπως κ' οἱ Μορμόνοι τῆς Ἀμερικῆς στὰ χρόνια μας δέν ἐπεξεῖρησαν νὰ ἐπαναφέρουν τὴν πολυγαμία; Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θά τὸ κατάφεραν, ἂν ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δέν τὴν ἀπαγόρευε μὲ ἀσπληροῦς και τρομοκρατικὸς νόμους...

Πολλοὶ κοινωνιολόγοι πάλι, ὅπως ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ἡ πολυγαμία θά μποροῖται νὰ γίνῃ ἓνας διαρκῆς νόμος θεσπὸς στῆς χώρες ποῦ ἔχουν ἄρα ἀπὸ πληθυσμὸ. Ἐχει γίνῃ μάλιστα μιά περιεργὴ διαπιστώσις στῆς στατιστικῆς τῶν γεννήσεων. Ἀπὸ αὐτῆς δηλαδὴ φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ πρώτοι γάμοι αἰξάνουν σχετικῶς γρήγορα τὸν πληθυσμὸ μιάς χώρας!

Πὼς ὅμως στὰ περασμένα χρόνια δέν παρετρεῖτο ἡ ἐκπληκτικὴ αἰχῆσι τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀρρένων ποῦ, ὅπως μὰς δεβαῖνε ὁ δόκτωρ Κριού, θά παρατηρηθῇ ὕστερα ἀπὸ διὰ γενεῆς; Τὴν ἐξήγησι μὰς τὴν δίνει ὁ ἴδιος, «Ἄλλοτε οἱ πόλεμοι και ἡ καθημερινὴ ζωῆ ἔκαναν τοῦς ἀνδρες νὰ διακινδυνεύουν διαρκῶς τὴν ζωῆ τους και γι' αὐτὸ διετηρεῖτο πάντα μιά ἀριθμητικὴ ἰσοροπία μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Σήμερα ἀντιθέτως ἡ γυναίκες προσπαθοῦν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ ἔφερασσουν τοῦς ἀνδρες στὸν ἀγῶνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς κ' ὅπως εἶδαμε στὴν Πολωνία και στὴν Κίνα ἔφθασαν σὸ σημειὸ νὰ λαμβάνουν κ' αὐτῆς μέρους ἀκόμη και στὸν πόλεμο! Οἱ κίνδυνοι λοιπὸν ποῦ ὑπῆρχαν ἄλλοτε μόνον

Τι γίνεται σήμερα: Ἡ γυναίκες

κυνηγεῖνε τὸ γαμπρὸ μὲ τὸ τουφέκι.

ΤΙ έπαθα!... Τί έπαθα!... Είνε φοβερό αυτό που έπαθα. Δέν μπορείτε να φαντασθήτε τί μου συνέβη ακριβώς, και πως έγω ό ίδιος είμαι ό αίτιος της δυστυχίας μου

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΗENRI DUVERNOIS

ΤΙ ΕΠΑΘΑ!...

Αχ, κυρίες μου και κύριοι μου, μην αφήσετε ποτέ να σάς κυριεύσει ή ζήλεια! Δέν ξέρετε ως πού μπορεί να σάς παρασύρει. Εμένα ή ζήλεια μου, ή φοβερή μου ζήλεια, μ' έκανε τόσο δυστυχισμένο!

Παντρεύτηκα από έρωτα μόλις ένα χρόνο πριν. Και ήμουν τόσο ευτυχισμένος. Η γυναίκα μου φανόταν να μ' αγαπά ή όσο την αγαπούσα κι' έγω. Και συμφορούσαμε σε όλα. Μόνο πού εκείνη ήταν πολύ ρωμαντική, πολύ ποιητική, και της ήρεσε να διαβάσει στίχους του Λαμαρτίνου και του Μυσσέ, ενώ έγω καταγινόμενος με τις πεζές κάτωσ δυνάεις μου, με τά μαθηματικά και τους λογαριασμούς. Πρέπει να ξέρετε ακόμα, ότι ή γυναίκα μου εινε πολύ όμορφη, κι' ό άντρας μιάς πολύ όμορφης γυναίκας, δέν μπορεί να εινε και πολύ ήσυχος για την ευτυχία του. Η Μάρθα μου όμως φανόταν πολύ έρωτευμένη μαζί μου και ήξερε να άποκομή με χαριτωμένη επιτηδεύτητα όλες τις τοιμηρές κάποτε φιλοφρονήσεις, των διαφόρων θαυμαστών της.

Μιά μέρα όμως, πήρα ένα άνόνημο γράμμα πού έλεγε: «Κύριε. Ένώ έσεις όλη την ήμέρα καταγίνεστε με τά έγγραφα και τους φόρμους, ή θελκτική σας κυρία δέν χάνει τον καιρο της και δέν σάς σκέπτεται καθόλου. Ξέρει να διασκεδάει όπως της αξίζει. Είστε ένας τυφλός, σάς λυπάμαι πολύ, και θέλω να σάς άνοιξω τά μάτια. Προσέξτε...»

Αυτό έλεγε τό άνόνημο γράμμα, κυρίες μου και κύριοι μου. Ένα γράμμα κοιτατόνηρο και σχεδόν άσυνάρτητο. Μιά άόριστη κατηγορία, μιά σικοφαντία άβάσμη.

Έπρεπε να τό σήσω άμέσως αυτό τό γράμμα, να μη δώσω καμιά σημασία στ' άνδρα λόγια του. Δέν είν' έτσι; Κι' όμως, τό σημερό αυτό γράμμα έκανε να θεριφει μέσα μου ό δαίμον της ζήλειας και της ύποψιας. Και μόλις τό θρόνι έπέστρεψε στο σπίτι μου, ρώτησα άνήσυχος την γυναίκα μου:

- Πού ήσουν σήμερα;
-Εκείνη γέλασε και εινε:
-Πήγα σε μιά διάλεξη για τον Ζαν Μωράς.
-Και ύστερα;
-Υστερα πήγα να ιδώ την φίλη μου Άδέλα.
-Και ύστερα;
-Υστερα ήθα εδω.
-Λές άλλθεια;

Τότε ή Μάρθα θυμούσε κι' έφυγε γρήγορα από μπροστά μου.

Αυτό έκανε τις ύποψίες μου να γίνουν άκόμα πιο βάσιμες. Γιατί θυμούσε έτσι ή Μάρθα; Ήταν ένοχη λοιπόν; Έτσι έλασα την ήσυχία μου. Ζήλεια φοβερή την γυναίκα μου. Της έκανα κάθε τόσο σημειές. Την ρωτούσα άγειμενός:

- Πού ήσουν; Πού θα πάς; Τι έκανες; Τι συλλογίζεσαι;

Αχ, γιατί να λάβω ύπ' όψη μου τό άπαίσιο εκείνο γράμμα; Γιατί να μη σκεφτώ άμέσως ότι μου τό εινε στείλει κάποιος από τους περιφρονημένους θαυμαστές της Μάρθας, για να την εκδικηθή;

Άλλοιμονο!... Είχα μέσα μου εξ αρχής τό φείδι της ζήλειας και τό γράμμα εκείνο ήταν μιά άφορηή, για να θεριφει μέσα μου τό φοβιτό κακό.

Όμολογώ ότι με την τρομερή μου ζήλεια και την άπαίσια καχυποψία μου, είχα καταστήσει άνυπόφορη την ζωή της Μάρθας.

Μά δέν μπορούσα και να την συλλάβω έπ' αυτοφώρω, δέν μπορούσα να πώ με βεβαιότητα:

-Μ' άπατάει! Αυτός εινε ό φίλος της...

Κι' άποφάσισα πλέον να καταφύγω σ' ένα γραφείο πληροφοριών, ειδικό για ζητήματα σαν τό δικό μου. Και τό γραφείο αυτό άνέθεσε σ' ένα πεπεισμένο ντέτεκτιβ να παρακολουθή την γυναίκα μου. Έννοείται ότι πληρωσα άδρά για αυτό, πολύ άδρά μάλιστα. Άλλά θα έδινα κι' όλη μου την περιουσία για να μπορέσω ν' ανακαλύψω άν πραγματικά μ' άπατάει, και με ποιόν, ή γυναίκα μου.

Ό ντέτεκτιβ, ήταν ένας ξεπεσμένος άριστοκόρατης, πολύ χαριτωμένος και κοιμήσ, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια και με πολύ ευγενικό έξωτερικό. Ήταν δέ προσορισμένος από τό γραφείο για να παρακολουθή τις κυρίες της άριστοκορατίας.

Κάθε τόσο πήγαινα στο γραφείο και ρωτούσα, γεμάτος άγωνία:

για τους άνδρες, υπάρχουν στα χρόνια μας και για τις γυναίκες, κι' έτσι, άφου ή κατάσταση αυτή θα έξακολουθήσει και στο μέλλον, θα δούμε ασφαλώς, ύστερα από 60 χρόνια να ελλαττώνεται ό αριθμός τους σε καταπληκτικό βαθμό.

Κι' επειδή τώρα ό καλός Θεός κάνει να γεννούνται περισσότερα άγόρια από κορίτσια, όπως μας θεοιώνει ό Άγγλος βιολόγος, με την πρόοδο και την τελειοποίηση της παιδοκομίας, τά έγγόνια των σημερινών νέων θα μείνουν δίχως άλλο γεροντοπαλλάραρα!...

(Μονόλογος για νέον κύριο)

όν, με ποιόν; Δέν μπορούσα να καταλάβω. Και ό ντέτεκτιβ έτρεχε άδικα ζοπισμό της. Δέν μπορούσε, καθώς όμολογούσε κι' ό ίδιος, να συλλάβη τό άπαστο πουλί, τη γυναίκα μου.

Ένα θρόνι ή Μάρθα ήταν τόσο ευθιθέοι σε σκέψεις, τόσο όνειροπαρμένη, πού δέν βάσταζε και της εινε:

- Είσω έρωτευμένη!... Τό ξέρω...
-Μάλιστα, μου εινε θαρετά ή Μάρθα. Είμαι έρωτευμένη!...
-Ά, έτσι φώναζε. Όμολογείς ότι είσαι έρωτευμένη; Άθλια!...

Τόλμησε να πής και με ποιόν...

Τότε ή Μάρθα, με τό πρόσωπο φωτισμένο από μιά σφάνια έστιασι, μου εινε:

-Είνε τώρα ένας μήνας, πού με παρακολουθεί ένας θαυμασιός νέος, με πτεξ κόστιμ, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια. Μοιάζει σαν ποιητής. Έχει ένα ύφος τόσο ρωμαντικό! Είνε ό τύπος πού μου άρέσει!... Με κιντάζει από μακριά, σαν είδωλο. Με παρακολουθεί παντού, άπου πάω, και με περιμένει, όσο κι' άν άργήσω, σαν πιστό σκυλί. Ναι, και με τη βροχή, και με τά χιόνια, με περιμένει πάντα στο δρόμο. Άκριβώς μια τέτοια άγάτη όνειροφύμονα. Έσύ καταγίνεσαι πολύ με τους λογαριασμούς σου, και δέν νοιώθεις την ποίηση. Έπειτα, ή φοβερή σου ζήλεια μ' έχει έκνευρίσει σε μεγάλο βαθμό, τελευταία. Μου χρειάζοταν μια παρηγορία, ένας νέος έρωτας. Η καλή μου Μοίρα πού τον έστειλε. Και, ξέρεις, ό καιμένος μου ό ποιητής - είμαι βέβαιη πως θα εινε ποιητής - δέν τοίκοισε να μου μιλήσει καθόλου. Έγω όμως, συγγινόμενη από την άφορη ύπαρξία του, πού μίλησα προχτές. Και πού ύπαισα έγω ή ίδια γραντεβό. Μάλιστα!... Πάει πειά... Δέν σου είμαι πιστή. Και επειδή δέν είμαι καμωμένη για να ύποκρίνομαι, σου τό λέω ρητός: Θα χωρισώμε, και θα πάω τον ποιητή μου!...

Καταλάβατε τί έπαθα, κυρίες μου και κύριοι μου; Η γυναίκα μου ερωτεύθηκε τον ντέτεκτιβ!... Έγω ό ίδιος, ό διακέντιος, τον επάσσα στη γυναίκα μου. Έγω ό ίδιος της έσταλα ένα φίλο. Τί έπαθα!... Τί έπαθα, ό γρουσοζήλης!...

Τού κάκου τά είπα όλα στη Μάρθα, πού κάκου της βέγγησα ότι ό «ποιητής» δέν ήταν ποιητής, αλλά ένας ντέτεκτιβ, πληρωμένος από μένα για να την κατασκοπεύει!... Η Μάρθα δέν θέλησε να τό πιστέψη. Τι φοβερό!... Φανταία ότι και ό άθλιος ό ντέτεκτιβ ερωτεύθηκε στο τέλος τη Μάρθα. Και ή Μάρθα ζητάει επιμόνως άδιώγιο από μένα, για να πάρη τον «ποιητή» της.

Και φανταία ότι ό άθλιος αυτός αγαπάει πραγματικά την ποιητή, όσο δέν την αγαπά έγω, και γράφει και στίχους. Είνε τό ιδεώδες της Μάρθας!... Τί έπαθα!... Θεξ μου, τί έπαθα!...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Στό δικαστήριο:

- Ό π ρ ο ε δ ρ ος. - Κατηγορούμενε, όμολογείς τό έγκλημά σου;
Ό κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. - Άρνούμαι.
Ό π ρ ο ε δ ρ ος. - Άν άρνηθής και δεύτερη φορά... ξέρεις πολύ καλά ότι δυν άρνήσεις κάνουν μια κατάφασι.
Ό κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. - Τότε άρνούμαι!... τρεις φορές!

Σε κάποια συναναστροφή μιλούσαν για την νεκροάτασι πού Λα ζάρου:

- Δυστυχώς στις ήμέρες μας τέτοια θάματα δέν γίνονται, λέει κάποιος.
-Ευτυχώς θα θέλατε να πητε, παρετήρησε τότε ειρωνικά ένας τρώς. Γιατί ή επιστημη σήμερα προσδίνει τόσο πολύ!...
-Και σκοτώνει ασφαλώς. Αυτό δέν θέλετε να πητε, γιατρέ;

- Πώς; Γράφετε λοιπόν στίχους, γιατρέ μου;
-Κάπου-κάπου, κυρία μου. Έτσι για να σκοτώνω την ώρα μου.
-Γιά να σκοτώνετε την ώρα σας!... Μά δέν έχετε πειά... πελάτες!...

